

На нашу думку, оскільки згідно з НП(С)БОДС 124 усі доходи суб'єктів державного сектора віднесено до двох великих груп – доходи від обмінних операцій та доходи від необмінних операцій, такий розподіл слід закріпити і в Бюджетному кодексі України.

Список використаних джерел

1. Стратегія модернізації системи бухгалтерського обліку в державному секторі на 2007–2015 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 16.01.2007 № 34. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/34-2007-%D0%BF>.
2. Лемішовський В.І. Бюджетні установи: бухгалтерський облік, оподаткування та звітність : навч. посібн. / В.І. Лемішовський, А.М. Дідик. – Львів : Бухгалтерський центр "Ажур", 2012. – 912 с.
3. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 124 "Доходи", затверджене наказом Міністерства фінансів України від 24.12.2010 № 1629. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0089-11>

Луқановська І. Р.

кандидат економічних наук, старший викладач

Чуба А. Л.

магістр

Тернопільський національний економічний університет

м. Тернопіль, Україна

ОСОБЛИВОСТІ БЮДЖЕТНОГО ФІНАНСУВАННЯ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Метою діяльності установ державного сектору економіки є надання необхідних населенню суспільних благ, достатньої кількості та якості. До суб'єктів державного сектору відносять дошкільні навчальні заклади, які є первинною ланкою системи безперервної освіти та фінансуються державою. Таким чином, для повноцінного функціонування даних закладів освіти необхідним є фінансове забезпечення в обсягах, що передбачає досягнення цілей даних установ.

Сучасною економічною теорією поки не сформовано єдиної, загально визнаної дефініції, яка б комплексно відображала всі аспекти складної сутності фінансового забезпечення установ державного сектору.

Процес виділення фінансових ресурсів із бюджетів різного рівня називається фінансовим забезпеченням суб'єктів державного сектору. Тому успішна діяльність таких установ залежить від рівня їх фінансового забезпечення.

Проте більшість установ державного сектору мають незадовільний стан фінансування, що призводить до нестачі грошових коштів для здійснення їхньої господарської діяльності. Оскільки проблеми фінансового забезпечення державного сектору економіки залишаються невирішеними, виникає потреба в їх подальшому дослідженні та впровадженні рекомендацій для покращення такого процесу.

Діяльність установ державного сектору здійснюється найчастіше при таких формах фінансового забезпечення: бюджетне фінансування, самофінансування, благодійництво та спонсорство (рис. 1.)

При цьому основною формою фінансового забезпечення установ державного сектору є бюджетне фінансування, оскільки основні фінансові ресурси надходять до таких установ з

державного та місцевих бюджетів, а надходження, отримані з інших джерел, вважаються додатковими фінансовими ресурсами.

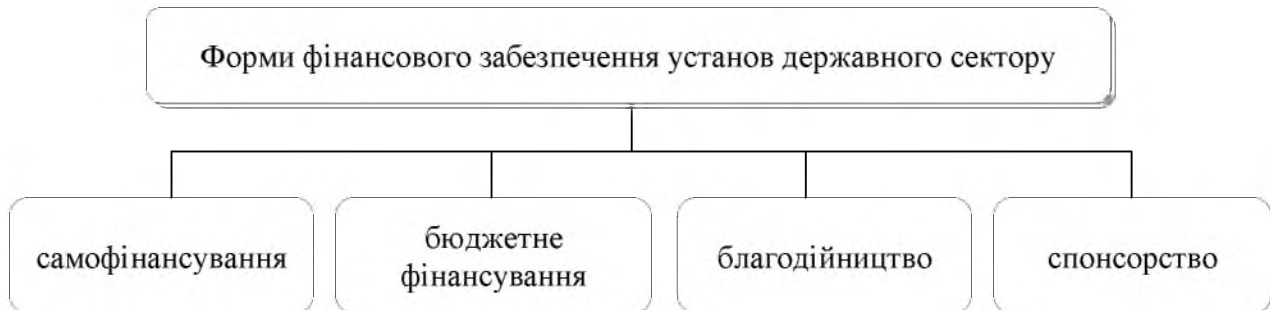

Рис. 1. Форми фінансового забезпечення установ державного сектору економіки
Джерело: сформовано автором на основі [5, с.24]

У вузькому розумінні поняття «бюджетне фінансування» А.І. Берлач наголошує на тому, що це фінансування, яке здійснюване за рахунок бюджетів різних рівнів [1, с. 220].

Більш широке визначення надає Економічна енциклопедія за ред. Мочерного С.В., у відповідності до якої «бюджетне фінансування» являє собою грошове забезпечення (асигнування) з бюджетів різних рівнів (державного чи місцевих) надане у безповоротному порядку, з метою виконання державних замовлень та програм або утримання бюджетних установ, яке здійснюється у формі бюджетних асигнувань за певними призначеннями, з метою досягнення визначених державою цілей або задля покриття витрат певних галузей, чи окремих підприємств державної форми власності [3, с. 391].

Виходячи з результатів проведеного дослідження, практика формування фінансового забезпечення дошкільних навчальних закладів м. Тернополя засвідчує обмеженість джерел фінансування закладів. Надання послуг дошкільної освіти фінансується за рахунок загального фонду місцевого бюджету, а залучення ресурсів споживачів освітніх послуг обмежується частковою оплатою послуг харчування. Послугам дошкільної освіти притаманні властивості приватних благ, оскільки безпосередні споживачі послуг одержують чималі вигоди. Відсутність структуризації послуг, які надають дошкільні освітні заклади та виокремлення тих, які здебільшого генерують приватні вигоди стає на заваді повноцінного залучення джерел споживачів таких послуг. Відповідно це позбавляє систему дошкільної освіти переваг властивих механізму фінансуванню діяльності ринкових суб'єктів, а саме мотивів надавачів послуг до поліпшення їхньої якості, а споживачів – до оцінки їхньої реальної вартості та більш раціонального вибору. Це також призводить до відсутності необхідної гнучкості у пропозиції різноманітних послуг закладами дошкільної освіти та в результаті наявності незадоволеного попиту на послуги щодо догляду та вихованні дітей [5, с.182].

До пріоритетних напрямів удосконалення системи фінансування освіти необхідно віднести:

1) забезпечення ефективного розподілу фінансових ресурсів на видатки освітніх послуг з місцевих бюджетів у розмірах, достатніх для розвитку дошкільних закладів, враховуючи стан матеріально-технічної бази;

2) посилення контролю та здійснення систематичного аналізу цільового використання коштів на освіту;

3) удосконалення методів визначення обсягів фінансування освіти та розробка нормативів фінансування із врахуванням мінімальних соціальних стандартів, які дозволять встановити нижню межу обов'язкового фінансового забезпечення розвитку дошкільної освіти;

4) удосконалення механізму фінансування освіти в Україні із врахуванням міжнародного досвіду.

Як впливає з проведеного дослідження, фінансування дошкільних навчальних закладів не забезпечує прогресивний розвитку цієї важливої галузі відповідно до сучасних потреб суспільства, а, здебільшого, спрямоване на збереження досягнутого рівня розвитку дошкільних навчальних закладів та запізніле реагування на зміну демографічної ситуації.

Список використаних джерел

1. Берлач А. І. Фінансове право України: [навч. посіб. для дистанційного навчання]. – К.: Ун-т «Україна», 2006. – 288 с.
2. Бучковська Я.Г. Практика фінансування дошкільних навчальних закладів з місцевих бюджетів / Я.Г. Бучковська // Економічний вісник університету. – 2014. – Випуск 23/1. – С. 180-186.
3. Економічна енциклопедія: у 3 т. / [редкол.: С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін.]. – К.: Вид. центр «Академія», 2000. Т. 1. – 864 с.
4. Ростоцька, О. Форми бюджетного фінансування / Ольга Ростоцька, Світлана Романівна Яцишин // Збірник наукових праць студентів кафедри обліку в бюджетній та соціальній сфері. - Тернопіль, ТНЕУ. - С. 16-19.
5. Лень В.С. Облік у бюджетних установах : навчальний посібник. / за ред. Лень В.С. – Чернівці: Десна Поліграф. – 2016. – 560 с.

Максимук А.І.

магістрант

Тернопільський національний економічний університет

м. Тернопіль, Україна

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ НЕФІНАНСОВИХ АКТИВІВ УСТАНОВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

У процесі реформування бухгалтерського обліку в державному секторі постали нові вимоги й проблеми правового забезпечення облікового процесу, що суттєво змінило підходи до організації обліку в державному секторі економіки та його інформаційного забезпечення.

У процесі реформування обліку у державному секторі економіки з'явилися нова категорія «Нефінансові активи» яка є новою як у фінансовій звітності так і в обліку. Змістовне навантаження та бачення зазначеної категорії в структурі звітності вже розглядається у наукових статтях та публікаціях вітчизняних науковців [2; 5; 8; 9]. Поява категорії «нефінансові активи» обумовлена тим, що з 2017 року СДСЕ подають Баланс за оновленою формою, яка передбачає формування першого розділу активу «Нефінансові активи», до якого може бути віднесена інформація, що відповідає наступним вимогам: існує ймовірність надходження або вибуття майбутніх економічних вигід або потенціалу корисності, пов'язаних з цією статтею; оцінка статті може бути достовірно визначена [5].

Найбільш чітко визначення не фінансових активів обґрунтувала С.В. Свірко: «... це економічні ресурси нефінансового характеру, контрольовані суб'єктом бухгалтерського обліку в секторі загального державного управління в результаті минулих подій,